SORIN CERIN

DISPERARE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Disperare – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Disperare : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-074-8

821.135.1

© Editura Estfalia Bucureşti
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii și autorului. Orice reproducere, totală sau parţială a conţinutului acestei lucrări fără acordul scris al editorului sau al autorului este ilicită şi se pedepsește conform Legii dreptului de autor sau folosirea integrală sau parțială a conţinutului acestei lucrări fără trimiterea la sursă constituie contrafacere și este interzisă.

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-074-8

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- DISPERARE -
-Poeme filosofice-

1) Apa amară a Iluziilor Vieții și Morții

Eliberat de mine însumi,
pe Țărmurile Pustiurilor de Cuvinte,
pe care-mi beau însetat,
din cănile de pustiu ale Destinului,
Apa amară a Iluziilor Vieții și Morții,
dar nu înainte de a spăla cu ea,
Tălpile Non-Sensurilor Existenței,
în care mi-am întrupat,
Visele de Iubire,
ale Lumii de dinainte de Lume,
ce mi-au fost spulberate,
de Vânturile Deșertăciunii,
ce bat spre Nicăieri,
spulberând Cuvântul Facerii,
către Zările Singurătății,
de noi înșine.

2) Mi-au furat până și Coroana de Spini

Răstignit pe Cerul Deșertăciunii,
zidit la temelia Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
Non-Sensurile Existenței,

mi-au furat până și Coroana de Spini,
a Disperării,
pe care mi-o cer înapoi,
fiind atât de singur,
fără strânsoarea ei care-mi înțepa,
până și ultimele Simțăminte,
ce pășeau hotărâte spre Moartea,
în care li se pierdeau,
Durerile,
după storurile vagaboande ale Gândurilor,
ce au ajuns să doarmă pe unde apucau,
înjosind până și străzile pustii ale Deșertăciunii,
cu mirosul de morgă al Privirilor lor,
ce se descompun solemn,
în Ochii de Cer plumburiu,
care nu mai exprimă nimic,
mai demult decât Vremea.

3) Răzbunări

Zodiile de ceară ale Privirilor,
se topesc pe asfaltul negru,
pătat cu smoala Gândurilor,
pe care calcă,
roțile perverse ale Timpului,
ce strivesc Zilele,
într-o procesiune religioasă,

a Deșertăciunilor,
ce se îndreaptă într-un convoi funerar,
ținând lumânările Iluziilor Vieții și Morții,
în mâinile însângerate,
ale Destinelor unor Răzbunări,
ce nu-și vor mai vedea niciodată,
Noaptea rece și insalubră,
în care ne pierdem Visele,
la masa de joc,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

4) Noi cei de dinaintea noastră

Retras în colțul de Univers,
al desfătărilor paradisiace,
Dumnezeu pare să fi uitat,
de Greșelile Creației sale,
lăsând Ochii de Cer ai Viselor,
să se înece,
în Lacrimile Furtunilor Nopții,
ce-aduc limbile de foc,
ale Flăcărilor Amintirilor din Viitor,
ce ne ard Sentimentele,
mistuindu-le de dorul celor care am fost,
noi cei de dinaintea noastră,
care nu mai coborâm,

de mai demult decât Vremurile,
în gara pustie a Sufletelor,
ce ni se destramă,
în sita deasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne cern Disperările,
pentru a coace din ele,
pâinea Suferinței,
a Zilelor ce vor urma.

5) Trăgând Viața de părul încâlcit

Confuzi,
că ne-au înflorit,
rănile Depărtărilor de noi înșine,
și în grădinile Sufletelor noastre,
căutăm Calea spre Absolut,
a Disperării,
ce ne lasă să alegem,
tot ceea ce vrem,
dintre Deșertăciunile Timpului,
știind că nu avem cum să ratăm,
Moartea,
ce nu ne va mai lăsa,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
să intre pe Tărâmurile ei,

trăgând Viața,
de părul încâlcit al Clipelor ucise,
în Privirile goale și pierdute ale Zilelor.

6) Întrupat în Moarte

Rădăcinile Timpului,
au început să putrezească,
pe Ferestrele sparte ale Gândurilor,
ce-au evadat,
din închisoarea Iluziilor Vieții și Morții,
căutând Lumina Divină a Viselor,
ce aleargă pe razele,
unei Stele a Nemuririi,
care nu va cădea niciodată,
cu noi,
pe Țărmurile pustii,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
care ne înconjoară,
Destinul rătăcitor,
întrupat în Moarte.

7) Care fac furori

Speranțele,
vor să ne îmbrace,
Revederile,
purtând Valizele Goale,
de Zâmbete,
ce îmbrățișează,
Hainele Zilelor pătate,
așezate pe Cuierele ruginite,
ale Viselor,
pe care ar vrea să le poarte,
Moartea,
la Balul Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
unde să fie invitată,
de către Destinul nostru,
la dansul acelorași Deșertăciuni,
care fac furori,
prin saloanele de masaj isteric,
ale Absurdului.

8) Articulațiile Durerii

Drumuri coclite,
de saliva Orizonturilor însângerate,
urmate de Gândurile străvezii,
ale Hazardului,
ce cad ruinate la margine de Destin,
fără a mai contempla,
Rănile Absurdului,
care seacă măduva Zilelor,
ale căror oase golite de orice conținut,
sunt furate de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a cânta la ele,
Disperarea Vremurilor,
pe care le urmăm tăcuți,
către Articulațiile Durerii,
Non-Sensurilor Existenței,
care se pierde în Moarte.

9) Apa Disperării

Zeii Dorințelor,
dezgoliți de Iluziile Vieții și Morții,
își caută ștreangurile,
Adevărului Absolut,

pentru a se sinucide,
înainte ca să se lumineze,
Ziua nedumerită,
de propria ei Goliciune,
atât de căutată,
de Orgoliile lascive,
ale Compromisurilor,
pe care nu ar mai da,
Nimeni Nimic,
dacă ar afla,
calitatea Mocirlei,
Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Amintirile Viitorului,
pentru ca Destinul olar,
să făurească din noi,
cănile de pustiu,
din care să-și bea Apa Disperării,
Fericirea.

10) Când soseam

Garduri de Zâmbete încremenite,
ne lovesc străzile aglomerate de Disperări,
ale Viselor,
ce nu mai zburdă libere,
prin curțile Zilelor dezmoștenite,

până și de propriile Goliciuni,
în care ni se auzeau,
Ecourile surde ale Dorințelor,
ce cădeau secerate,
în Țărâna Non-Sensurilor Existenței,
care ne așteptau de fiecare dată,
la Porțile Destinului nostru,
când soseam,
de la Întâlnirea Întâmplării Neîntâmplătoare,
cu Iluziile Vieții și Morții.

11) Traversând pe Trecerile Zilelor zebrate

Lipiți de perna Disperării,
pe care-și dorm somnul de veci,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Anii au încărunțit,
așteptându-ne Amintirile Viitorului,
ce refuzau să mai vină,
traversând pe Trecerile,
Zilelor zebrate,
ale Privirilor noastre,
pe care obișnuim de fiecare dată,
să mergem,
atunci când dorim,
să ne unim străzile Sufletelor,
sub acoperământul,

unui singur Orizont,
al Iubirii.

12) Atât de bogate în Moarte

Zodiile de Lumină Divină,
ar fi dorit să ningă,
cu muguri de Destin,
peste Lacrima Anotimpului Vieții noastre,
care s-a prelins,
printre Gratiile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
brăzdând obrazul uscat al Disperării,
pentru a se revărsa,
mai apoi,
cât mai departe,
de noi înșine,
în Ridurile Durerii,
care ne unește,
Cerul Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le adresăm zilnic,
cu malurile abrupte ale Orgoliilor,
însoțite de fiecare dată,
de Compromisurile,
ce ne ascund,
monezile Privirilor pierdute ale Iubirii,
prin buzunarele unor Destine,

atât de bogate în Moarte,
încât nu le mai sunt de nici un folos,
la Târgurile Prafului de Stele,
al Viselor,
de pe străzile părăsite ale Deșertăciunii.

13) Să ne acopere cu rădăcinile lor

Poduri suspendate,
peste râurile de Sudoare,
ale Cerului,
care trage din greu,
Ochii descumpăniți,
ai Viselor împotmolite,
prin noroiul Deșertăciunilor,
din care înfloresc de fiecare dată,
mugurii Disperării,
udați din plin,
cu Apa Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a crește,
îndeajuns de viguroși,
încât să ne acopere,
cu rădăcinile lor,
orice încercare,
de a redeveni noi înșine,
cei de dinainte de a fi,
această Existență,
a Nimănui.

14) Disperare

Oricât aș dori să închid definitiv,
Porțile de Foc,
ale Disperării,
la spatele Umbrelor Iubirii noastre,
tot vor răzbate noi Flăcări de Întrebări,
care să ne mistuie Sentimentele,
cu Depărtările din ce în ce mai mari,
dintre noi înșine,
și Cimitirele de Cuvinte,
pe care le folosim,
să umplem locul gol al Privirilor,
ce cad mereu,
în Prăpastiile Durerii,
în care ni s-au aruncat Visele,
ce nu mai puteau suporta,
Goliciunea Zilelor,
care ne făceau semne obscene,
să le urmăm,
transformându-ne,
în Lacrimi de Disperare,
prelinse pe fața Bordelurilor,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
ale Timpului,
căruia i-am fi dat orice,
să nu mai apară,
în Calea noastră,
Niciodată.

15) Sub Soarele Disperării

Răstigniți pe pieptul Condiției Umane,
ne îndreptăm de fiecare dată,
către Moarte,
Zâmbetele încremenite,
ale Eternităților de Clipe,
pentru ca noi să trăim,
sub Soarele Disperării,
unde suntem ținuți captivi,
de Iluziile Vieții și Morții,
care se spală de fiecare dată,
la ivirea Zorilor Deșertăciunii,
cu Lacrimile Cuvântului Facerii noastre,
alături de Păcatele Originare,
croite după chipul și asemănarea Dumnezeului,
care ne-a răpit,
din brațele Luminii Divine,
a Iubirii.

16) Pe spatele Compromisurilor

Roțile Anilor,
stâlcesc în bătaie Depărtările,
de noi înșine,

pe asfaltul negru și rece al Viciilor,
în care ne înecăm Orgoliile,
pentru a traversa Rugina Lacătelor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror chei,
au fost aruncate de către Moarte,
în brațele deschise ale Disperării,
ce ne înconjoară mormintele Privirilor,
din ce în ce mai abătute,
ale Destinelor funerare,
ce ne-au fost date,
de către Greșeala Creației,
să le ducem pe spatele,
Compromisurilor.

17) Cănile de pustiu ale Abatoarelor de Zâmbete false

Caravane de Riduri,
adânci și descumpănite,
de Anii înfrânți,
ai Sentimentelor ascunse,
de Zilele Goale și secate,
până în măduva Clipelor,
duc Tainele Crezurilor,
în cănile de pustiu,
ale Abatoarelor de Zâmbete false,
spre drumurile prăfuite,

ale stelelor căzătoare,
ce ne înmormântează Destinele,
pe bolțile întunecate,
ale Disperării,
ce aleargă cu noi,
spre Nicăieri,
fără să mai poată gândi,
la Șansa evadării,
din închisoarea,
propriului nostru Sine,
întrupat în Țărâna,
Iluziilor Vieții și Morții.

18) Pentru a se împlini Paradoxul Condiției Umane

Fulgeră cu Pasiuni voluptoase,
peste valurile Zorilor decojiți,
de pe pereții ruinați ai Destinelor,
ce-ar fi trebuit să ne vopsească,
Orizonturile însângerate,
cu Pensula folosită,
la pictura icoanelor Credinței,
ce a reușit într-atât de bine,
să ascundă defectele criminale ale Sfinților Părinți,
pierduți prin Genele defecte ale Sângelui alterat,
de Străbunii Deșertăciunii acestei Lumi,
care circulă și azi prin venele noastre,

încât şi acum,
Genunchii oropsiți şi plini de Pierderi,
ale Singurătății de propriul Sine,
se prosternează înaintea Zidurilor apuse,
din Catedralele unor Orgolii,
care se laudă prin Târgul Legendelor,
că ar fi găzduit undeva-cândva,
o Iubire,
ce s-a dovedit a fi,
a Nimănui,
motive pentru care,
a fost trecută în rândul Divinităților,
tocmai pentru a se împlini,
Paradoxul Condiției Umane.

19) La dansul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței

Resturi de Zâmbete,
stau aruncate,
în coşurile discrete,
de pe fața Fericirii,
pe care am invitat-o,
la dansul Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
jonglând printre Ridurile adânci,
ale Disperărilor,
care ne aplaudau,

prestația impecabilă,
de a plonja,
direct în cănile de pustiu,
ale Sufletelor unor Clipe,
pe care nu le băuserăm încă,
fără să știm cât de amare,
le erau trupurile Cuvintelor,
pe care ni le șoptea,
Moartea,
la urechile surde ale Deșertăciunii,
acestui Paradis al Infernului.

20) La patinaj de Cuvinte

Înveșmântat cu mantaua Dezolării,
pe frigul de sfârșit de Lume,
al Non-Sensurilor Existenței,
pe buzele Cuvintelor cărora,
este veșnic înghețat,
astfel încât de fiecare dată,
Disperarea ne invită,
la patinaj de Cuvinte,
alături de Moartea,
care-și ascunde fardurile Iluziilor,
alături de Oglinda spartă a Creației,
în care își privește chipul pe furiș,
al propriei Ființe,

din care ne-a suflat și nouă Viața,
pe care ne-a ascuns-o,
în buzunarul Viselor deșarte,
ale Zilelor,
pe care se decide să ni le fure,
din respirația Destinului.

21) În soarele arzător al Întrebărilor

Am primit fiecare,
câte o felie de Întunecare,
de la Destin,
pentru a nu se dezgheța,
Iluziile Vieții și Morții,
în soarele arzător al Întrebărilor,
renegate de fiecare dată,
de către Conștiința apăsătoare,
a Disperării,
care ne înveșmântă,
Paradisul Infernului Sacru al Lumii,
unui Dumnezeu,
atât de străin de noi înșine,
încât ne-a vândut Iubirea,
la Târgul vitelor de povară,
ale Deșertăciunii.

22) Ținându-se de toartele Cănilor de Pustiu

Strunele Fericirii ruginite,
au început să se destrame,
sub arcușurile grele ale Disperării,
Zâmbetelor înghețate,
ale Speranțelor atât de fierbinți,
încât ne-au aprins,
candela Frământării,
de la mormintele Zilelor,
pentru pioasă aducere aminte,
a Privirii înmormântate,
prin Cimitirele Iubirilor,
care au fost accidentate grav,
de către Deșertăciunile,
Iluziilor Vieții și Morții,
decedând mai apoi,
ținându-se de toartele Cănilor de Pustiu,
care le-a promis Apa Nemuririi,
neștiind că aceasta era adusă,
din brațele Indiferenței.

23) Focul lăuntric al Frământărilor

Ziua și-a tras ciorapii negri,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
ca să nu o cuprindă frigul Adevărului Absolut,
pe buzele Cuvintelor atât de înghețate,
încât devin casante la cea mai mică atingere,
a Întrebărilor zebrate,
ce unesc străzile Deșertăciunii,
devenind Treceri pe care le traversează,
Sufletele descompuse și mistuite,
de atâta Gol,
în care li se prăbușesc Simțămintele,
încă de la primele ore ale Dimineții,
ce-ar dori să-și răcorească,
Focul lăuntric al Frământărilor,
cu noi scene de Iubiri,
pe care nu mai joacă,
nici unul dintre Destine,
fiindu-le interzis,
de către Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu dorește să-și piardă întâietatea,
înaintea Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
total dezinteresat,
de acest Paradis al Infernului,
pe care-l trăim.

24) Pe spatele Zilelor noastre

Ridurile adânci și pline de secetă,
ale Fericirii,
sunt ocolite,
până și de cănile de pustiu ale Absurdului,
pe care le așteaptă,
Iubirea,
cu Ochii de Cer pierduți,
pe Zidurile de neatins,
ale Orizonturilor unor Priviri descompuse,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce sorb din căușul palmelor Deșertăciunii,
Puterile izvorâte din Focul nestins,
al Disperării,
aprins de Păcatele Originare,
pentru a ne incendia Destinele,
cu Suferința Non-Sensurilor Existenței,
pe care trebuie să o ducem,
pe spatele Zilelor noastre.

25) Culorile țipătoare ale Fericirii

Regăsiri pierdute,
printre spinii otrăvitori ai Cimitirelor de Vise,
în care ne-am înmormântat,
de fiecare dată,
Eternitățile Clipelor,
pe care am fost blestemați să le strivim,
odată cu trecerea noastră,
prin calvarul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-a pus,
pe umerii Speranțelor deșarte,
întreaga greutate a Vieții,
ce trebuie neapărat dusă,
până la porțile Morții,
care ni se deschid negreșit,
de fiecare dată,
la fel de întunecate,
precum ne-a fost și Cerul acestei Lumi,
oricât de mult,
s-ar fi chinuit Absurdul,
să ni-l picteze,
în Culorile țipătoare ale Fericirii.

26) Să mai scadă tensiunea arterială

Gratii de Nori zebrați,
împart Ochii Cerului Cuvintelor,
în felii de Disperare,
pe care să treacă Pașii Destinelor,
atât de așteptați,
de Corbii negri ai Gândurilor,
ce se ospătează,
cu fiecare Înțeles,
asociindu-l cu o garnitură de Absurd,
numai bun,
să mai scadă tensiunea arterială,
a Iluziilor Vieții și Morții,
atât de îngrijorate de soarta Suferinței,
încât de fiecare dată,
fac tot posibilul ca nu cumva,
aceasta să piardă din vitalitate,
și să rămânem pradă Fericirii,
care le-ar detrona menirea,
de a fi gardienii,
Păcatelor Originare.

27) În acest Univers al Penitenței

Nu există restricții de viteză,
pentru Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
atunci când vrem,
să ne bem Disperarea,
din cănile de pustiu,
care ne îmbie de fiecare dată,
să le sorbim Absurdul,
până la ultima picătură,
a Vieții și Morții,
pentru care Fericirea,
este o banalitate la fel de mare,
precum Suferința,
în acest Univers,
al Penitenței.

28) Să ne cățărăm Liberul Arbitru

Atunci când suntem întrebați,
la porțile Cimitirelor de Speranțe,
dacă mai credem,
în Nemurirea unei Iubiri?,
vom fi loviți de fiecare dată,
de Iluziile Vieții și Morții,

cu Visele deșarte ale Întrebărilor,
rătăcite printre Răspunsurile,
care se pierd,
în Moartea salvatoare a Simțămintelor,
ce nu mai pot duce povara amară și grea,
a Păcatelor Originare,
pe zidurile lunecoase ale cărora,
încercăm să ne cățărăm,
Liberul Arbitru,
prăbușit în mocirla Întrupării,
de fiecare dată.

29) Meniul Disperărilor

De fiecare dată,
atunci când este invitată,
o Naștere a unui Destin,
la masa Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
este adus Meniul Disperărilor,
plin cu Pagini de tortură,
din care se pot alege,
cele mai rafinate produse,
care cu siguranță,
vor isca pofta Suferințelor,
care vor comanda,
la rândul lor,
peste măsură,

noi Zile Goale în sos de Singurătate,
sau Pâinea Sărăciei,
pusă pe masa Hazardului,
despărțită de gratiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
de Ochii înfometați ai Speranțelor,
ce se vor dovedi a fi zadarnice.

30) Nu credeam să plecăm vreodată

Eram atât de multă Lumină Divină,
pe frunzele Nemuririi,
care nu se veștejeau niciodată,
sub razele îmbietoare venite din Steaua Iubirii,
ce opreau de fiecare dată și în gara noastră,
inundându-ne cu Fericirea lor,
din care ne alegeam,
Eternitățile de Clipe strălucitoare,
să ne încânte Ochii de Cer ai Pasiunii,
din al cărei Paradis,
nu credeam să plecăm vreodată,
până când ne-am privit,
în cioburile sparte de Evenimentul Primordial,
ce aparțineau Oglinzii Infintiului,
și ne-am văzut fețele întrupate,
în Lacrima fără de sfârșit,
a unei Lumi a Iluziilor Vieții și Morții,

unde nu mai eram noi cei de dinainte,
ci cu totul alții,
care știam de Existența Suferinței,
prin Cunoașterea,
în care ne adâncisem tot mai mult,
aflând că și Disperarea,
poate fi fără limite,
atunci când rătăcește,
prin Universul Durerii.

31) Fericire Funerară

Zeii carelor alegorice ale Desfătării,
vor cât mai mult Vin de Vorbe Goale,
pe mesele pline cu Vise sălbatice,
prinse în lațurile Credințelor,
Păcatelor Originare,
atât de pline de oasele amare ale Suferințelor,
încât s-au înecat toate Limbile Gusturilor,
încâlcindu-se unele în altele,
până când nimeni nu mai simțea Nimic,
moment în care a luat Ființă,
Cuvântul Facerii,
care a început,
să-și pregătească Țărâna Întrupării,
în care să-și poată înmormânta,
toate Speranțele,

ce nu ar fi conforme,
cu Iluziile Vieții și Morții,
devenite etalon de Fericire Funerară,
al Ochilor de Cer,
înecați în Disperările,
ce vor brăzda această Lume.

32) Sperând cu ultima suflare

Răstignit pe mormântul,
Adevărului Absolut,
Străinul Subconștient,
încă mai respiră,
prin venele tăiate,
ale Genelor Străbunilor noștri,
sperând cu ultima suflare,
să ne poată povesti,
Legenda Amintirilor din Viitor,
unde eram cu totul alții,
față de cei de acum,
Întrupați în Țărâna Mormintelor de Vise,
care ridică Zidurile Disperărilor,
folosind cărămizile Durerii,
fabricate din oase de Cuvinte albite,
de Zilele Goale,
ale Singurătății,
de noi înșine.

33) Până la ultima picătură de Uitare

Străzi prăfuite,
cu Sentimente irosite,
de Vânturile Deznădejdii,
ce bat fără încetare,
Destinele răvășite,
de Remușcările,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce au decis să-și calce,
Orizonturile Disperărilor,
în picioarele Indiferenței de plumb,
a Zilelor Ochilor Goi,
care-și urcă Cearcănele,
pe Treptele Absurdului,
până când ating Înălțimile izbăvitoare,
ale Morții,
pe care o bem,
până la ultima picătură,
de Uitare.

34) Din piatra amară a Zilelor

Aripi de Îngeri,
venite să ne salveze,
au rămas prinse,

în gardurile de sârmă ghimpată,
ale Disperării,
ce nu le permite să zboare,
pe Ochii de Cer,
ai Suferințelor,
adânciți în cearcănele,
sculptate de Iluziilor Vieții și Morții,
din piatra amară a Zilelor,
unde am fost condamnați,
să ne ispășim,
Întruparea în Țărână a Viselor,
Păcatelor Originare,
pentru Vina unui Dumnezeu,
al Nimănui.

35) Atât

Ploua cu Sentimentele din noi,
atât,
de tare,
încât până și acoperișurile Disperării,
au fost sparte,
lăsând să treacă Lacrimile curate,
ale Ochilor de Cer ai Iubirii,
pe fruntea Străinului nostru Subconștient,
care nu mai văzuse,
atât,
de multă Apă plină de Simțire,

niciodată până acum,
pe acest Tărâm al Absurdului,
din care să răsară Vise,
atât,
de strălucitoare,
precum cel al evadării din noi înșine,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
să orbească,
ascunse prin Întunecimile adânci,
ale Regretelor,
că au fost părtașe la,
atât,
de multă Durere,
pe care au împărțit-o acestui Univers,
ce până acum părea a fi al Nimănui.

36) Arșița Singurătății

Cortegii funerare de Zile,
se îndreaptă tăcute,
spre Asfințitul Regăsirilor,
din care își trag seva,
Morgile de Cuvinte,
pline de Priviri căzute,
și decăzute,
în gropile Iluziilor Vieții și Morții,
din care înfloresc lăstarii Disperării,

ce aduc Umbra sfidătoare,
a spinilor din coroana Mântuirii,
răstignită,
pe Păcatele Originare,
ascunse prin Patimile rănite,
de Arșița Singurătății.

37) A gândit în detaliu

Stropii de venin,
ai Ploilor de Așteptări,
inundă fruntea Absurdului,
cu șiroaiele de Iluzii ale Fericirii,
ce sfarmă orice împotrivire a Nerăbdării,
ce ar putea să clădească,
noi stăvilare de Gânduri,
care să oprească potopul,
Orgoliilor rănite ale Predestinării,
Cuvântului Facerii,
din care nu vom înțelege,
nimic altceva,
decât că a trebuit să ne izbăvim,
prin Moarte,
pentru a fi pe placul,
unor Păcate Originare,
izvorâte din Greșeala Creației,
unui Dumnezeu,

ce a gândit în detaliu,
acest Univers al Tenebrelor.

38) Care abia se întrezărește

Mi-am aruncat mantaua Grijilor,
de pe spatele împovărat al Zilei,
încercând să evadez din mine însumi,
pe Țărmurile unui alt Tărâm,
pe care nu au mai călcat,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
lăsându-și Urmele Zidurilor de Cuvinte,
pe nisipurile mișcătoare ale Clepsidrelor,
desfundate de avariția Timpului,
pe asfaltul negru al Disperării,
Zorilor de smoală,
ce nu reușesc să se agațe,
de Lumina Divină,
care abia se întrezărește,
prin Amintirile Viitorului.

39) Timpul prea bătrân

Rebuturi întunecate de Înțelesuri,
așteaptă să fie aruncate,
la coșul de gunoi,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a evada,
într-o altă Realitate,
unde Libertatea,
nu se prinde în aceeași Horă,
cu Cătușele fierbinți,
ale Viselor erotice,
din Privirile unor Zile Goale,
scăpate de sub control,
de către Timpul,
prea bătrân,
încât să mai alerge ca altădată,
după Moartea,
care le-ar fi arătat cum să se comporte,
cu Disperările care le frecventează,
Bordelurile de Cuvinte.

40) Moartea care moare numai odată cu propria ei Ființă

Împovărat de plumbul cenușiu,
al Norilor de Gânduri,
ce-au tunat și fulgerat,
peste Agoniile Condiției Umane,
Cuvântul Facerii,
a avut un moment de sinceritate,
cu propriul său Sine,
acceptând că este o unealtă umilă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
de care nu poate scăpa,
decât prin Moartea,
care moare numai odată,
cu propria ei Ființă,
fără de care,
totul ar reveni la Tărâmurile de dinainte,
de a fi această Lume,
despre care ne poate povesti,
numai Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ascuns în noi ca să ne salveze,
șoptindu-ne despre Amintirile Viitorului.

41) De pe Zidurile amenințătoare ale Deșertăciunii

Normalitatea Iluziilor Vieții și Morții,
constă în Ierarhia Disperării,
pornind de la baza ei,
unde se află întotdeauna și negreșit,
Suferința,
până în vârful ocupat de Fericirea,
care este cel mai greu,
de suportat sau de pierdut,
pe umerii Lacrimii unui Timp,
al Nimănui,
precum este al nostru,
atunci când se măsoară,
doar în firele cărunte,
ale Anilor pierduți,
de pe Zidurile amenințătoare,
ale Deșertăciunii.

42) Atât de distorsionat

Galaxii ale Disperării,
se rotesc în jurul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a lovi ora exactă a Deșertăciunii,

din care își trag seva Destinele,
spânzurate de Întunericul rece și inert,
al Cuvântului Facerii,
lovit de soarta Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
în care ne-am reflectat chipul Nemuririi,
atât de distorsionat,
încât s-a gândit în mod eronat,
că doar prin Moarte,
putem deveni Ființe de Lumină Divină,
cum am fost undeva-cândva,
dincolo de acest Univers,
al Compromisurilor,
pline de Greșeli ale Creației.

43) Călcând pe Jarul Durerii

Depărtări zidite-n Orizonturile de necuprins,
ale Disperării,
ne apasă amenințătoare,
Catedralele Viselor,
nepătate de nici o Icoană,
a Păcatelor Originare,
unde suntem avertizați,
să ne ducem Disperările,
pe umerii înlăcrimați ai Sufletelor,
pentru care Universul Iubirii,

trebuie să devină,
o Penitență îndelungată,
pentru niște Greșeli ale Creației,
care nu ne aparțin,
dar pe care trebuie să le plătim,
tot noi,
călcând pe Jarul Durerii,
care trebuie să ne mistuie,
până când ne va salva,
doar Moartea izbăvitoare,
ce va muri odată cu propria ei Ființă,
în care ni se promite,
fals,
că vom exista.

44) Pe povârnișurile Conștiinței

Alunecând,
pe povârnișurile Conștiinței,
căzută în genunchii Greșelilor Creației,
care se închină,
la Icoana făcătoare de minuni a Disperării,
ce spală Timpul,
pe tălpile obosite ale Speranței Întunericului,
de a mai ucide,
noi Eternități de Clipe,
furate odată cu noi,

din Amintirile Viitorului,
unde eram Nemuritori alături de Iubire,
după chipul și asemănarea căreia,
ar fi dorit Dumnezeu,
să-și clădească Lumea,
dacă nu ar fi ratat amarnic,
locul Păcatelor Originare,
de la masa de Joc a Absurdului,
care nu trebuiau să fie incluse,
în Predestinarea noastră.

45) Vin într-un număr atât de mare să se sacrifice

Gratiile Rugăciunilor Disperării,
au început să dispară,
din apropierea moaștelor,
Cuvintelor noastre,
răsărind în locul lor,
Florile de Foc ale Viselor,
ce se vor împlinite,
în Privirile Nemuritoare,
ale Iubirii,
din care să ne împletim,
coroane de Adevăr,
pe care să le așezăm,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
drept mulțumire,

că vin într-un număr atât de mare,
să se sacrifice pentru Trecerea noastră,
cât mai rapidă,
prin Universul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

46) Un majordom meticulos

Oriunde am merge,
tot într-o groapă a Iluziilor Vieții și Morții,
vom ajune,
chiar dacă raportat la alte planuri existențiale,
nu vom muri niciodată,
ci ne vom clădi propriile noastre repere,
unde Timpul nu va mai fi un ucigaș tăcut,
al Eternităților de Clipe,
ci un posibil majordom meticulos,
care va șterge praful de stele,
de pe umerii Eternității,
iar Spațiul va avea cu totul alte funcții,
pe care mintea noastră,
nici măcar nu ar putea să le priceapă,
atunci când ni se așterne Disperarea,
pe la colțurile Lacrimilor,
unor Morminte de Cuvinte.

47) Ne calculează porția de Viață și Moarte

Iluzia Libertății,
este cea care ne calculează,
porția de Viață și Moarte,
pe care Non-Sensurile Existenței,
urmează să ni le administreze,
pe asfaltul topit al Gândurilor,
ale căror urme,
ni se transformă,
în Cavouri de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
cel mai adesea Fericirea,
care ne părăsește prematur,
neputând suporta aerul poluat al Disperării,
pe care-l respirăm de fiecare dată,
când ne întâlnim,
cu Absurdul și Deșertăciunea Țărânii,
în care ne-am Întrupat,
Nemurirea.

48) Lagăre ale Disperării

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne-au clădit,
din Eternitățile Clipelor Iubirii,
îndeajuns de multe,
Lagăre ale Disperării,
încât să nu putem gândi,
decât în funcție de etaloanele,
pe care Moartea,
prezentă la tot pasul,
le impune,
fiecărei Respirații ale Vieții,
care este de fapt,
o altă formă de agregare,
a Morții,
în Țărâna căreia ne-am întrupat,
Visul Nemuririi,
pe care l-am trăit,
dincolo de acest Univers,
al Durerii.

49) Nu poate fi luat gratuit

E atâta Armonie și Culoare,
în Paradisul întreținut,
cu Sudoarea și Disperarea Infernului,
încât ai crede că Echilibrul,
este o Lacrimă,
care se prelinge pe buzele reci ale Cuvintelor,
pătrunse de Frigul asurzitor,
al Universului unei Priviri,
ce-abia așteaptă să se încălzească,
dacă nu ai ști,
că toate acestea au un Preț,
indiferent cât de mic sau de mare,
că nimic din tot ce este cernut,
de Iluziile Vieții și Morții,
nu poate fi luat gratuit,
de pe rafturile Târgurilor,
Durerii sau Fericirii,
fără a fi taxat cum se cuvine,
de Non-Sensurile Existenței,
pentru care orice există,
de la Ființă la Neființă,
este un produs fără Suflet,
ce trebuie vămuit ca atare,
și abia apoi poate fi livrat,
Viselor sau Speranțelor deșarte,
ale Țărânii Întrupărilor în Disperare.

50) Cumpenele mari și putrezite ale Vremurilor

N-am înțeles niciodată,
până acum,
de ce Fântânile Disperării,
au secat,
iar Speranțele Străinului Subconștient,
sunt în Extaz,
odată ce cănile de pustiu,
ale Sângelui atâtor Gene defecte,
ale Străbunilor,
Păcatelor Originare,
zac însetate,
alături de Cumpenele mari și putrezite,
ale Vremurilor,
ce stau încleștate,
fără să se mai încline,
către o parte sau alta,
până când o Eternitate de Clipă,
a trecut sfioasă pe lângă mine,
traversând Ochii tăi de Cer,
Iubire,
fără ca să mai fie ucisă,
de Timpul care abia aștepta,
să ne mai dăruiască,
încă o frântură din Moartea,

ce oricum ne aștepta tăcută,
la colțul străzii Pustiului,
Nimănui.

51) Arivism ieșit din comun

Au început să cadă,
atât de greu de la înălțimea Gândurilor,
Zorii de plumb ai Penitențelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
încât peste Orizonturile însângerate,
de rănile adânci,
provocate de Singurătate,
s-a lăsat Disperarea,
cu un arivism ieșit din comun,
a luat tot ce se putea,
de la Speranțele deșarte ale Fericirii,
care tocmai traversa,
zebra Simțămintelor,
fiind lovită în plin,
de Absurd.

52) Alungați din orbitele Cerului

Ziduri de Întuneric,
străjuiesc Depărtările Sufletului,
în care se ascund,
Iluziile Vieții și Morții,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
de unde ne conduc Destinele,
cu o impertinență și obrăznicie,
pe care doar Întruparea,
le mai pot menține,
în Ochii pierduți și alungați,
din orbitele Cerului,
de către Disperare.

53) Nu credea în Viața de Apoi

Vibrații celeste,
binecuvântează pletele de stele ale Cerului,
Timpii înaripați,
zboară alături de Îngerii Viselor noastre,
Chei de aur ale Speranțelor,
deschid Lacătele Eternității,
pentru Privirile evadate,

din mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le-a murit Moartea,
murind,
pe Tărâmurile Disperării,
unde rătăceau printre adresele,
Cimitirelor de Cuvinte,
rostite în van,
de către Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
care nu credea în Viața de Apoi,
decât sub forma unui Paradis al Infernului,
identic cu cel terestru,
fără să înțeleagă vreodată,
că este cu totul altceva.

54) Dincolo de Vremurile ce par apuse

Drumuri zidite-n Genele însângerate,
ale Istoriilor,
ne aleargă pașii Destinului,
spre acel Nicăieri,
mai precis,
decât firimiturile de Clipe,
devorate de Timpul criminal,
al Zebrelor,
peste care trec,
Pașii Disperării,

unei Iluzii a Non-Sensurilor Existenței,
ce încearcă să unească,
Viața cu Moartea,
într-o crisalidă a Vremii,
de dincolo de Vremurile,
ce par apuse,
ale Nemuririi.

55) Salt Mortal

Încremenit în nepăsare,
Cerul gri al Zilelor Goale,
ne adâncește,
Cearcănele Gândurilor de plumb,
ce cad peste,
Pașii Orizonturilor însângerate,
de rănile Cimitirelor de Cuvinte,
care își înalță,
cavourile funerare ale Privirilor,
până la Înălțimea supremă a Disperării,
de unde se aruncă,
într-un Salt Mortal,
direct în Inimile Viselor noastre,
ce încă mai bat,
Ora Exactă a Speranțelor,
înăbușite adesea,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

56) Restricții de viteză

Am fost oprit în traficul Existenței,
de către Deșertăciune,
spunându-mi că pe porțiunea Fericirii,
aș fi avut restricții de viteză,
precum sunt cele de pe Zebrele,
Durerii sau Indiferenței,
care ne trec către Viață sau Moarte,
dar în toate cazurile amintite,
eram obligat să-mi iau măsura Disperării,
ca fiind cea mai bună prevenție,
în caz de Iubire,
ce este considerată,
cea mai gravă avarie,
a Sufletului,
de către Iluziile Non-Sensurilor Împlinirii.

57) Pânza deasă a Disperării

Lacrimi de Stele,
se revarsă peste Privirile Zorilor,
ce-și spală Ochii de Cer,
în puritatea și Adevărul Absolut,
al Universului,

din care le provine,
roua Vibrațiilor Nemuririi,
ce ne hrănesc Amintirile Viitorului,
cu noi Vise despre Profunzimea,
Străinului Subconștient,
al Iubirii,
care se află în fiecare dintre noi,
încercând să ne scape,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Amăgiri,
ne-au țesut pânza deasă a Disperării,
din care ne croim,
îmbrăcămintea,
Speranțelor deșarte.

58) Până la ultima picătură de Iubire

S-a mai înseninat Cerul Privirii tale,
alungând din Norii de plumb,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
care-ți turnau în cănile de pustiu,
ale Cearcănelor Zilei,
Apa Clipelor Goale,
de noi înșine,
atât de rătăciți,
printre meandrele Disperării,
din mocirla Întrupării,

încât am decis,
să ne facem propria noastră roată de olărit,
unde să învârtim Anii cărunți,
ai Frigului de pe buzele Cuvintelor,
până când din lutul Viselor,
vor ieși noi căni,
de Fericire,
de data aceasta,
din care să ne sorbim Viața,
până la ultima picătură,
de Iubire.

59) Pe drumurile fără oprire ale Singurătății

Aripi de Cer,
zdrobite de întunericul Nopții adânci,
din Sentimentele noastre,
strivite de fiecare dată,
de Indiferența Zorilor,
atunci când vor să se ridice,
din Privirile căzute,
în Țărâna rece și inexpresivă,
a Întrupării în Disperare,
a Speranțelor,
încătușate de Iluziile Vieții și Morții,
pe drumurile fără oprire,
ale Singurătății.

60) Până la înălțimile Iubirii

Cascade de Patimi,
cad pe frunțile Zidurilor dintre noi,
ce par părăsite,
până și de către Destinele Nimănui,
care ne răstignesc Eternitățile Clipelor,
pe marmora rece și inexpresivă,
a Gândurilor,
sculptate de către Iluziile Vieții și Morții,
pentru a fi așezate,
la răscrucile Flăcărilor de Cuvinte,
ale Viselor,
ce-ar dori să ne ardă,
cu Jarul Simțămintelor,
într-atât încât,
eliberați de trupul Disperării,
dăruit de către Deșertăciunea acestei Lumi,
am putea ajunge,
până la înălțimile,
Iubirii.

61) Icoane făcătoare de Minuni Disperărilor

Ramuri de Întrebări,
în bătaia Furtunilor,
ce tună și fulgeră cu Răspunsuri,
se rup neîncetat,
de Gândurile mutilate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ridică Catedrale de Dureri,
Non-Sensurilor Existenței,
pline de Icoane făcătoare de Minuni,
Disperărilor,
în care ne spălăm Privirile murdărite,
de prafurile care se ridică,
din Bordelurile Zilelor Goale,
ce ne zâmbesc lasciv de la ferestrele,
Absurdului.

62) Ne controlează orice mișcare a Viselor

Reproșuri udate din belșug,
cu Sângele Străbunilor,
care țâșnește din Genele coclite,
ale Păcatelor Originare,
pe care suntem forțați să le purtăm,

la gâturile de lebede cântătoare,
ale Disperărilor,
care ne controlează,
orice mișcare a Viselor,
ca nu cumva să reușim,
să evadăm vreodată,
de pe Tărâmurile Întrupării în Durere,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

63) Ceața Cuvintelor noastre

Era atât de deasă,
Ceața Cuvintelor noastre,
încât nici lamele ascuțite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
n-ar fi reușit să ne-o taie,
pentru a fi servită,
Eternităților de Clipe,
ce urmau a fi ucise,
de către Timp,
pentru a vopsi cu ele,
Zebra pe care să trecem,
spre Moarte,
împreună,
lăsându-ne pradă Singurătății,
de a fi despărțiți,

de Eternitatea Disperării,
ascunsă într-o Clipă a Nimănui.

64) Ce încă mai cred în noi

Dorințe vulgare,
așternute pe paturile de Cuvinte,
ale Zilelor Goale,
ce păzesc colțurile Viselor neîmplinte,
de unde fac cu ochiul,
Disperărilor atât de bogate,
în Deșertăciuni,
încât sunt invidiate,
până și de Iluziile Vieții și Morții,
ce nădăjduiesc să le angajeze,
pe Domeniile Gândurilor,
pe care le conduc,
spre nesăbuința și îndestularea,
Durerii,
Regretelor și Remușcărilor,
unor Speranțe,
ce încă mai cred în noi.

65) Ne cad

Maluri dezgolite de Priviri,
cad,
în lacurile de sudoare,
ale Gândurilor de plumb,
ce ne apasă Cerul Viselor,
atât de tare,
încât până și Norii Întrebărilor,
ne cad,
pe pleoapele înlăcrimate ale Nehotărârilor,
prinse de lanțurile groase și insensibile,
turnate din carnea stricată a Disperărilor,
care ne este vândută,
la Târgul Suferinței,
astfel prelucrată,
încât devine,
Visele deșarte,
din Anii încărunțiți,
de Singurătatea,
pe care o vom consuma împreună.

66) Deșertăciunea Disperării Umbrelor

Dorințe ascunse,
în Zâmbetele încleștate,

de Ridurile Viselor,
scăpate prin albiile reci și indiferente,
ale Regretelor,
ce și-au pierdut cumpătul,
când au fost nevoite,
să se spele în Sângele Străbunilor,
Păcatelor Originare,
care ne-au tăiat Amintirile Viitorului,
hrănind cu ele,
Deșertăciunea Disperării Umbrelor,
ce alcătuiesc,
trupurile Cuvintelor,
atâtor Faceri fără rost,
care ne-au clădit Destinele,
întrupate în Non-Sensurile Existenței.

67) Sub Cerul de plumb al Apăsărilor

Vorbe Goale,
pierdute printre rochiile Zilelor,
despuiate de Dorințe,
se mistuiesc sub Cerul de plumb,
al Apăsărilor,
din care ni s-au întrupat,
Disperările,
din ce în ce mai grele,
peste Țărâna Privirilor împotmolite,

în mocirla Orgiilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
de care nu putem scăpa,
nici dacă ne ascundem,
în Mormintele Cuvintelor,
de unde încă se mai simte,
mirosul greu de cadavru,
intrat în putrefacție,
care ne caracterizează Destinul,
acestei Lumi,
a cărei împlinire se măsoară,
în Durere și Desfrâu.

68) Fără de Suflet fără de Sens

Zăpezile murdare ale Cuvintelor,
au înghețat,
pe Buzele învinețite de Apusurile Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
și-au tăiat câte o felie de Fericire,
drept recompensă pentru reușita lor,
în a desțeleni,
Tărâmurile,
fără,
de Suflet,
ale Disperării,
din privirile pierdute pe străzile,

fără,
de Sens,
prăfuite cu Regretele,
Iubirii,
ce ne-au părăsit,
Țărmurile Promisiunilor,
fără,
a se mai reîntoarce vreodată,
în Surâsul Cerului,
care a încremenit,
pierdut în Întunericul,
orfan de Orizonturile Sentimentelor,
pentru totdeauna.

69) Să ia odată pentru totdeauna în Moarte

Regrete bătrâne,
sprijinite în bastoane de Amintiri,
abia se mai clintesc,
din sanatoriile Cuvintelor,
din ce în ce mai ruinate,
la porțile cărora nu este primit nici un Gând,
ce ar dori să le viziteze,
grădinile de Remușcări,
împrejmuite cu gardurile de sârmă ghimpată,
ale Disperării,
ce apără Privirile abătute,

ale Speranțelor deșarte,
de Ochii iscoditori,
ai Lacrimilor,
prelinse din Nesfârșirea Orizonturilor,
ce cad peste Ridurile Timpului,
sătul și el,
de indiferența aparentă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care par a nu mai fi trecut pe aici,
de o Veșnicie,
să ia odată pentru totdeauna,
în Moarte,
această Existență,
a Non-Sensurilor.

70) Până la cea din din urmă Urmă și Umbră

Nu există Miracol mai mare,
decât Cunoașterea,
și nici Decepție precum Disperarea,
de a exista,
atât de dator Morții,
încât toate Non-Sensurile,
acestui Tărâm al Întrupării Tenebrelor,
devin atât de proeminente,
tocmai datorită,
Deșertăciunii,

care se varsă în Absurdul Privirilor,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
pline de Păcate Originare,
atât de meschine,
încât până și aripile imaculate ale Îngerilor,
se prăbușesc,
în mocirla acestei Lumi,
care se dovedește,
până la cea din din urmă,
Urmă,
și Umbră,
că ar fi a Nimănui.

71) Nu a existat niciodată un Câștigător

Câte Vise nu au devenit deșarte?,
fiindcă s-au împotmolit,
în propria lor,
Glorie,
ce s-a dovedit a fi o mare Dezonoare,
pe câmpurile de bătălie,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde doar cel Învins poate Câștiga,
rămășagul pervers cu Disperarea,
unei Întrupări a Nimănui,
pentru care nu a existat niciodată,

un Câştigător,
oricât de mari Imperii de Vorbe Goale,
ar fi condus,
înăbușind Istoriile,
cu Sângele alterat al Genelor Defecte,
scurs prin venele Străbunilor,
Păcatelor noastre Originare.

72) Știau că altfel

Strivit,
de atâtea Ziduri masive de Întrebări,
rătăcite,
printre bulgării Cuvintelor de zăpadă murdară,
ale Gândurilor,
care se rostogolesc peste Disperarea,
de a fi cel de dinaintea acestei Lumi,
a Nimănui,
acel Suflet,
pe care-l poate înțelege,
doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care nu-l pot vedea,
fiind orbit de către,
Iluziile Vieții și Morții,
ce știau că altfel,
aş evada din mine însumi,

până pe Steaua Nemuririi,
de unde am căzut,
scăpându-mi Iubirea,
din brațele slăbite ale Predestinării.

73) Cu Fantomele Cuvintelor

Țărmurile Singurătății Întunericului,
Privirilor,
se zbat de Valurile Întrebărilor,
din ce în ce mai acide,
care ne sparg stâncile falselor Iubiri,
pe care încep să ningă,
cu Fantomele Cuvintelor,
ieșite din spuma albă a Uitării,
care s-a zbătut în oceanul Disperării,
visând la Aripile de Înger ale Fericirii,
care s-au prăbușit haotic,
peste Flăcările ce-abia mai pâlpâiau,
ale Sentimentelor înecate,
în propriile lor Speranțe deșarte,
încâlcite printre Iluziile Vieții și Morții.

74) Care s-a strivit

Alerg printre stelele căzătoare,
ale Destinelor,
încercând să o prind,
pe cea pătată cu propria mea Conștiință,
izvorâtă din adâncurile,
Iluziilor Vieții și Morții mele,
pentru a o agăța de Bolta Gândurilor,
devenită din ce în ce mai întunecată,
și mai grea,
până când a început,
să-mi cadă peste fruntea Viselor,
ce doreau să-și ia zborul,
către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care s-a strivit,
de Remușcările mele,
de a-l fi ingnorat până acum.

75) Să pot trece de Zidurile Deșertăciunilor

La toate încercările mele,
cel de dinaintea acestei Lumi,
de a fi eu însumi,
mi s-au împotrivit cu străşnicie,
Iluziile Vieții și Morții,
ce nu vroiau pentru nimic în lume,
ca Amintirile Viitorului,
să-mi fie dezvăluite,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ale cărui aripi,
mi-ar fi devenit îndeajuns,
încât să pot trece,
de Zidurile Deșertăciunilor,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care să le înnod definitv,
de stâlpul Uitării.

76) Al cărei tren de Adevăr Absolut

Crevase de Zâmbete,
scobite adânc,
în Ghețarii Privirilor,
se topesc lăcrimând,
de dorul Ochilor de Cer,
ai Oceanului de Singurătate,
ale cărui valuri înspumate de Cuvinte,
vuiesc printre urechile scoicilor,
unui Timp,
ce a rămas al Nimănui,
în gara pustie,
a Iubirii,
al cărei tren de Adevăr Absolut,
condus de Predestinare,
nu va mai reveni niciodată,
pe fruntea Sufletelor noastre.

77) De mână cu Fantomele Cuvintelor

Am ajuns,
să ne plimbăm de mână,
cu Fantomele Cuvintelor,
pe care le îmbrățișăm de fiecare dată,
când ne reamintim,
de Zidurile masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au despărțit de noi înșine,
într-atât încât,
până și podurile de Speranțe,
pe care le-am ridicat,
peste Apele tulburi ale Disperărilor,
ni s-au prăbușit,
în prăpastiile adânci,
care ne separau Visele,
de strigătul surd,
al Lacrimii,
în care înotam,
spre Singurătate.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986